

Πώς γίνεται γνωστό στον άνθρωπο το θείο θέλημα;

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με την επίμονη αναζήτησή του και την άρνηση του δικού μας θελήματος. Την αυταπάρνηση εφάρ-μοσε και ο Κύριός μας με την απόλυτη υπακοή προς τον Πατέρα. Ο Θεός δεν κινείται με πάθος ή λάθος ή υστεροβουλία ή αγνωσία ή αδυναμία. Επειδή «γνωρίζει τα πάντα πριν να γίνουν», αλάνθαστα εκφράζει το θέλημά του, για τη συνοχή και ασφάλεια των όντων, είτε μερικά, είτε ολικά κατά την παρουσιαζόμενη ανάγκη.

Τα κτίσματα, κάτω από την ατέλεια του πεπε-ρασμένου και τρεπτού της φύσεώς τους, έρχονται σε σύγκρουση με το θείο θέλημα, αφού πολλές φορές το τελευταίο δε συμφωνεί με τα δικά τους συμφέροντα και σκοπούς. Τα σύμπαντα, ως αιτιατά, δεν μπορούν από μόνα τους να προάγονται προς το κα-λύτερο, προς την τελειότητα, χωρίς τη συνεκτική δύναμη του Δημιουργού.

Αυτή η έμπρακτη πρόνοια είναι τέλεια κατά τη φύση της, αφού προέρχεται από τον υπερτέλειο Θεό και την ονομάζουμε με άλλα λόγια, θείο θέλημα. Εξαιτίας όμως της φθοράς και της τροπής στις οποίες υποταχθήκαμε, το θείο θέλημα μεταποιείται και μετακινείται στο χώρο της «οικονομίας». Ποτέ δεν καταργείται, αλλά μεταβάλλεται -όπως είπα-με-, χάριν της δικής μας αδυναμίας, έως ότου μας επαναφέρει στην ισορροπία.

Το «κατ' ευδοκίαν» θέλημα του Θεού, για τη λογική μας φύση, είναι το «όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να γνωρίσουν πλήρως την αλήθειά του»(Α' Τιμ.2,4). Η ανθρώπινη όμως αδιαφορία ή αδυναμία ή αγνωσία προκαλεί στο θείο θέλημα μεταβολή. Αυ-τό οδηγεί τους αδαείς και όσους έχουν άγνοια σε κά-ποια δυσφορία και αποθάρρυνση. Με βάση το αλάν-θαστο του θείου θελήματος, δεν επιτρέπεται καμιά δυσφορία ή γογγυσμός ή οπισθοχώρηση, αλλά επι-βάλλεται η ανακάλυψη του δικού μας σφάλματος και η υποταγή με πίστη στην Πρόνοια. Αν «ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθῃ» (Ματθ. 5,18) και αν «οι τρίχες της κεφαλής σας είναι όλες μετρημένες» (Ματθ. 10,30), ποιά παράπονο επιτρέπεται στις φαινομενικές ανωμαλίες της δικής μας ελεεινότητας; Όπως ο Παύλος περιγράφει, «αρχίσατε με την εμπειρία του Πνεύματος. Πώς τώρα καταλήγετε να εμπιστεύεσθε σ' ανθρώπινες δυνάμεις;» (Γαλ. 3,3). Οι δικές μας αποφάσεις και τα σχέδια κινούνται με βάση τις δικές μας κρίσεις και τα συμπεράσματα, γιατί βλέ-πουμε όσο μας επιτρέπει το οπτικό μας πεδίο. Ο Θεός όμως, που προνοεί για την κτίση του, δε θα μα-ταιώσει τις αποφάσεις του, αλλά θα μεταβάλει τον τρόπο της λειτουργίας των στοιχείων, των πραγ-μάτων, ακόμη και των προσώπων, για να επιτευχθεί το

συμφερότερο.

Το να ανακαλύψουμε ποιο είναι το θείο θέλημα, θα εξαρτηθεί από το βαθμό της δικής μας προσπά-θειας για την αναζήτησή του, από την άρνηση του δικού μας θελήματος, που είναι εμπαθές, ατελές και μεροληπτικό και από τη συμβουλή της Εκκλησίας: «Ρώτησε τον πατέρα σου και θα σου αναγγείλει, ρώτησε τους γεροντότερους σου και αυτοί θα σου πουν» (Δευτ. 32,7).

Η υγιής συνείδηση και η απόφαση να τηρήσου-με με ακρίβεια ό,τι αποφασίσαμε και υποσχεθήκαμε στον Θεό, εφόσον τίποτα δεν ξεφεύγει από αυτόν «που γνωρίζει τις καρδιές και τους νεφρούς (τις σκέψεις και τις επιθυμίες)» (Ψαλμ. 7,10), μας πληροφορεί πολλές φορές το θείο θέλημα, αφού και στις δύο περιπτώσεις πλησιάζει το θείο έλεος. Επί-σης η παρουσία και ενέργεια του θείου φόβου, η συμπάθεια και η ελεημοσύνη πολύ ευαρεστούν τον Θεό, που δεν κρύβει το θέλημά του από τους εφαρμοστές της έμπρακτης αγάπης, η οποία χαρακτηρί-ζει και αυτόν τον ίδιο.

Είναι καλό να αποφεύγει ο άνθρωπος να ζητά α-πό το Θεό να του αποκαλύψει το θέλημά του με αι-σθητά σημεία, όπως κάνουν μερικοί, γιατί ο σατα-νάς μπορεί, εξαιτίας αυτής τις υπερηφάνειάς μας, να μας πληροφορήσει ψεύτικα και παραπλανητικά.

(Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, Συζητήσεις στον Άθωνα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 13, σ. 117-120)